

Tocats de mort

«La justícia vol resoldre el que veu que no fa la política a Espanya: frenar l'independentisme»

El moment és difícil. Molt difícil. Al marge de la pandèmia, que no s'hi pot deixar, al marge, la inhabilitació del president Torra (<https://www.naciodigital.cat/noticia/208775/suprem-inhabilita-torra-escapca-presidencia-generalitat>) no farà altra cosa que agreujar-la, la profunda crisi de la política que vivim. D'entrada, perquè més enllà de valorar si per haver d'acabar retirant la pancarta, no s'havia d'haver fet des de la primera amonestació, i de discutir si al balcó de Palau s'han de penjar pancartes o no, el cert és que la mesura és del tot desproporcionada.

Tothom és igual davant la llei, certament; però no tothom és igual davant la justícia. Sobretot davant l'alta magistratura. Ja ho veiem amb els presos polítics. I ara ho viurem amb el president de la Generalitat, perquè el Suprem no inhabilita la persona de Quim Torra, inhabilita el president de la Generalitat. L'inhabilita per independentista, per actuar de manera que les seves accions i les seves actituds -ell mateix reportava aquest cap de setmana la soledat sentida- justifiquin les seves idees.

S'ha de tenir sentit d'allò què és sagrat per cometre sacrilegi i s'ha de tenir sentit de culte per poder-lo profanar. I aquesta sentència del tot desmesurada és redactada ben a gratient. La justícia vol resoldre el que veu que no fa la política a Espanya: frenar l'independentisme. Però, en nom de la llibertat d'expressió, va massa lluny. Aquesta vegada la diana és el president de la Generalitat, el màxim representant de l'Estat a Catalunya. I amb el president, inhabiliten tota una societat i deixen del tot tocada la democràcia.

Una provocació en tota regla. Mentrestant, l'independentisme continua recelant-se i, lluny d'accions a l'uníson tant de cara a Espanya com de cara a Europa, pel que realment batalla cada formació és per aconseguir, aquí, com més espais de poder (autonòmic!) millor. I, és clar, la societat civil està desconcertada. La política li demana acció i unitat, sabent que sempre respon; mentre ella, la política, cada dia està més desmanegada. ¿Com s'entén si no la diàspora del PDECat, que es definia independentista, amb formacions ara totes altres, i només alguna a favor de la independència? Per què es fracturen Junts i el PDECat i al cap de quatre dies, en plena crisi institucional, ja deixen anar la possibilitat de compartir noms en una mateixa llista?

Aquest país necessita, sense dilació, al costat d'una societat civil consistent, que proves en dona que la té, la consistència d'una classe política intel·ligent, sòlida i formada. La necessita sempre, però davant el procés que hem emprès, llarg i dur, amb una classe política consistent però sense una societat assentada en el seu convincent, al país li costarà. A l'inrevés, també. Amb una classe política feta de mitjanies però amb una societat civil cohesionada, forta i amb valors sòlids podem anar tirant, però no ens en sortirem.

No podem relegar en les entitats en què s'organitza la societat les decisions sobre l'interès públic i l'interès general, perquè és només la política qui disposa dels instruments adequats per prendre-les. I perquè és la política qui té, i ha de tenir, visió de conjunt. Sabent, sempre, que el fet de governar modera. I en tot aquest procés, davant tanta agressió d'Estat, la complicitat entre formacions polítiques i entre política i societat ha de ser mútua. I sincera. Però sobretot ara, que ens han tocat, institucionalment, de mort.